

mændenes Paalidelighed, eller hvorvidt man kan antage, at de ville give virkelig fuldstændig rigtige Erklæringer, gøre opmærksom paa, at dersom man gaaer ud fra, at Embedsmændene ikke kunne antoges at ville give virkelig fuldstændige, paalidelige Erklæringer, naar de vide, at Vedkommende kan blive bekendt med dem, forekommer det mig, at dette vilde føre til, at Regjeringen forbød enhver Embedsmand at lade Vedkommende blive bekendt med sine Erklæringer. Men, som bekendt, kan enhver Embedsmand, naar han vil, vise Vedkommende Erklæringen, lade ham give en Afskrift af den, og derved har man aldeles ophævet det Hensyn, at man ikke vilde faae den fulde Sandhed, naar Embedsmanden maatte frygte for, at Vedkommende blev bekendt med hans Erklæring; thi den Mand, som har en saadan Frygt for at komme til at sige Noget, som Vedkommende muligviis kunde blive vred for, maa jo være omhyggelig for, at Vedkommende ikke skal komme til at troe, at noget Saadant er Tilfældet, naar der kommer et Afslag paa dennes Ansøgning i den sædvanlige Formular: „Efter de indkomne Erklæringer kan det og det ikke bevilges.“ Han maa jo frygte for, at Vedkommende saa vil kaste sin Brede paa ham, maastee i langt høiere Grad, end han har fortjent, thi denne kan da troe, at han virkelig har skrevet noget meget Slemt, og naar vedkommende Embedsmand nu frygter saa særdeles meget for denne Mand's Brede, undgaaer han den ved, inden Ansøgningen er forseglet og affendt af ham, at sige til Vedkommende: Vær saa god, see selv efter, jeg vil ikke udsætte mig for, at Du kaster Din Uvillie paa mig. Altsaa, det Ministerium, som ikke vilde gaae ind paa, at Embedsmændene i ethvert Tilfælde skulle være deres Erklæringer saaledes bekendt, at naar Ansøgningen eller Klagen, hvorover Erklæringen er afgiven, ikke bliver tagen til Følge, Erklæringen da kan blive bekendt for Vedkommende, maatte sørge for at træffe den Bestemmelse, at ingen Embedsmand maatte understaae sig at lade vedkommende Ansøger eller Klager blive bekendt med hans Erklæring. Der forekommer mig ingen Middelvei at være, enten maa det være det Ene eller det Andet. Endelig skal jeg be-

mærke, at naar den ærede Minister sagde: Vi have altsaa havt lutter bureaukratiske Ministerier, thi der har intet Ministerium været, der har villet gaae ind paa denne Lov, saa er dette ikke rigtigt. Der har været eet Ministerium, som har villet gaae ind paa den. Der har været et Ministerium, som har stillet Endringsforslag til denne Lov og erklæret, at naar dette vedtoges, vilde Ministeriet tilraade Kongen at underskrive Loven, og jeg skal oplyse, at det Indhold af Loven, som dette Ministerium erklærede at ville indstille til Hans Majestæts Sanction, gik i en endnu friere Retning, end det Lovforslag gaaer, som her ligger for. Det her foreliggende Lovforslag har indskrænkende Bestemmelser, der ikke fandtes i det, som vedkommende Ministerium erklærede at ville tiltræde og tilraade Hans Majestæt at sanctionere, saa at vi virkelig have havt et ikke-bureaukratisk Ministerium.

Judenrigsministeren: Jeg troer dog, at den ærede Forslagsstiller gaaer lidt for vidt, naar han siger, at der ikke gives noget imellem enten at gøre Erklæringerne tilgængelige for Vedkommende, eller forbyde Embedsmændene at lade Indholdet af deres Erklæringer komme til Vedkommendes Kundskab. Man maa vel lægge Mærke til, at der i Reglen aldeles Intet er iveien for, at den, hvis Ansøgning er bleven afflaaet, faaer Erklæringen at see, enten hos Embedsmanden selv eller i Ministeriet, men der kan virkelig være Tilfælde, hvori der kan være Anledning til ikke at gøre det, medens Ministeriet, naar det her foreliggende Forslag bliver Lov, er forpligtet til ogsaa i saadanne Tilfælde at lade Vedkommende see Erklæringen. Jeg maa tilstaae, at jeg for Næblikket ikke mindes nogenstunde at have seet en Erklæring, som jeg ikke med Fornøjelse vilde vise Vedkommende, og det vil vistnok kun være ganske undtagelsesviis, at der kan være Noget derimod at erindre, men jeg er ganske sikker paa, at der kan træffe saadanne Tilfælde, og naar de indtræde, kan Ministeriet ikke, naar der er givet en Lov som den foreslaaede, gøre nogen Undtagelse. Jeg troer virkelig, at de Bestemmelser, som nu ere gjældende, ere tilstrækkelige, og den ærede Forslagsstiller har